

ВЪ СОЛНАТА МИНА

Ние влѣзохме въ една малка кжщичка, вратата на която се затвори следъ насъ. Чу се звънецъ, кжщичката потрепера и почна да се спуща надолу въ земята.

Наоколо е тъмно; почна да става влажно и задушно.

Следъ минута кжщичката потрепера и спря. Ние излѣзохме. Наоколо е свѣтло, но свѣтлината не е слънчева, а електрическа. Ние сме 150 метра подъ земята.

Тръгнахме и завихме малко настрана. Влизаме въ нѣкаква стаичка. До една отъ стенитѣ ѝ маса за писане. Но стенитѣ ѝ сж необикновени — сякашъ сж ледени. Доближавашъ се до едната стена и почвашъ да пипашъ. Студено и влажно. Разбрахъ, че това е солъ.

Водача ни запали фенери. Азъ си взехъ единъ и го доближихъ до стената. Ясно се виждаха бѣлитѣ стени, бѣлия таванъ, бѣлия подъ, по който сж наслагани малки релси. Галерията е доста дълга и широка.

Отиваме къмъ друга галерия. Вижда се свѣтлина и се чуватъ удари. Наближаваме. Предъ насъ сж камари солъ. Нѣколко работници съ чукове ги разбиватъ на дребни парчета.

Отиваме по-нататъкъ. Галерията почва да се стѣснява; навождаме се, за да не си ударимъ главитѣ.

Стигаме до една стаичка, дето свършва галерията. Тукъ двама работници дълбаятъ дупка въ стената, сжщо както въ каменнитѣ кариери. Когато дупкитѣ станатъ 8 горе и 8 долу, напълнятъ ги съ барутъ, запалятъ фитилъ и работниците бѣгатъ.

Отидохме въ друга галерийка, дето всичко бе готово. Запалиха фитилитѣ и ние се одръпнахме въ съседната галерия. Изведнажъ се разнесе гръмъ, а следъ него другъ по-силенъ. Ехото на гръма се разнесе по всички галерии. Стори ми се, че галерията се разтърси и ще се събори върху ни.